

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoPr/5/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6711207566
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6711207566.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci žalobkyne: U. F., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom V. V., L. XXXX/X, t. č. bytom M. XXX/X, XXX XX P., I. republika, zastúpená JUDr. Jánom Vinarčíkom, advokátom, so sídlom Stavebná 1, Banská Bystrica, proti žalovanému: Ľubomír Žolčák - ŽOLÍK, s miestom podnikania Prešov, Ul. Kpt. Nálepku 5, IČO: 37 643 703, zastúpený JUDr. Ladislavom Scholczom, advokátom, so sídlom Krmanova 16, Košice, o neplatnosť skončenia pracovného pomeru a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/92/2011 - 453 zo dňa 28. 02. 2019, takto

rozhodol:

Čiastočný rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 15C/92/2011 - 453 zo dňa 28. 02. 2019
p o t v r d z u j e .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo aj „okresný súd“) určil, že skončenie pracovného pomeru dané žalobkyňou žalovaným listom zo dňa 01. 02. 2011 je neplatné.

2. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu dňa 31. 05. 2011 domáhala určenia neplatnosti skončenia pracovného pomeru, ktoré jej dal žalovaný listom zo dňa 01. 02. 2011. Súčasne žiadala priznať náhradu mzdy vo výške priemerného zárobku od 01. 02. 2011 do času, keď jej žalovaný umožní pokračovať v práci alebo kým sa rozhodne o skončení pracovného pomeru. Žalobkyňa u žalovaného pracovala na základe pracovnej zmluvy zo dňa 02. 09. 2010. Pracovný pomer bol uzavretý na dobu určitú do 03. 09. 2011 bez dojednanej skúšobnej doby. Dňa 01. 02. 2011 žalovaný predložil žalobkyňu na pracovisku vo Zvolene na podpis upozornenie na hrubé porušenie pracovnej disciplíny a výpoveď s rovnakým dátumom. Porušenia pracovnej disciplíny sa mala žalobkyňa dopustiť tým, že spreneverila hotovosť vo výške 7.117,60 Eur s konaním ktorým zakladala nezlaté predmety formou fiktívnych záložných zmlúv. Tvrdenia žalovaného o tom, že hrubo porušila pracovnú disciplínu a spreneverila hotovosť sa podľa vyjadrenia žalobkyňu nezakladali na pravde a s výpoveďou nesúhlasila. Výpovedný dôvod bol vymedzený ustanovením § 63 ods. 1, písm. e/ Zákonníka práce (ďalej len „ZP“). Výpoveď považovala žalobkyňa za nedôvodnú, bez zákonom stanovenej 2-mesačnej lehoty a bez odôvodnenia a doloženia dôkazov preukazujúcich hrubé porušenie pracovnej disciplíny. V ďalšom odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že v prejedávanej veci už rozhodol rozsudkom dňa 24. 01. 2013, ktorým určil, že skončenie pracovného pomeru dané žalobkyňu žalovaným listom zo dňa 01. 02. 2011 je neplatné. V dôsledku podaného odvolania vo veci rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý uznesením zo dňa 30. 04. 2015 zrušil rozsudok okresného súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že v spise sa nachádzajú skutkové okolnosti týkajúce sa činnosti žalobkyne,

ktorá bola predmetom závažného porušenia pracovnej disciplíny, tak pre daný stav konania bude potrebné sa zaoberať aj výsledkami uvedeného trestného konania, ktoré v konečnom dôsledku buď vyvráti tvrdenia žalovaného o vykonaní sprenevery zo strany žalobkyne alebo v konečnom dôsledku potvrdí porušenie povinností zo strany žalobkyne, pričom okresný súd bude musieť i vzhľadom na výsledky daného trestného konania vyhodnotiť, či išlo o závažné porušenie pracovnej disciplíny. Tieto okolnosti mal okresný súd v nasledujúcom konaní dôkladne posúdiť a podľa toho vo veci opätovne rozhodnúť. Odvolací súd sa nestotožnil so záverom Okresného súdu Zvolen, pokiaľ súd poukazoval na to, že dôvod výpovede zo strany žalovaného daný žalobkyňi nebol dostatočne konkretizovaný. Vo výpovedi je nesporne uvedené, že dáva výpoveď podľa § 63 ods. 1, písm. e/ Zákonníka práce (ďalej len „ZP“). Uvedený dôvod výpovede nemožno však oddeliť od dokumentu, ktorý predchádzal udeleniu tejto výpovede a je označený dátumom 01. 02. 2011 s označením 21/Ž/2011 a označený ako „hrubé porušenie pracovnej disciplíny“. V tomto dokumente sa uvádza, že dňa 01. 02. 2011 pri kontrole vedením firmy bolo zistené, že žalobkyňa spreneverila finančnú hotovosť vo výške 7.117,60 Eur, a to zakladaním nezlatých predmetov formou fiktívnych záložných zmlúv, čím hrubo porušovala pracovnú disciplínu jednak vzhľadom na ustanovenia Zákonníka práce, ako aj všeobecné nariadenia žalovaného. I vo výpovedi zo dňa 01. 02. 2011 označenej ako dokument č. 22/Ž/2011 je uvedený ako dôvod výpovede z pracovného pomeru, že pri kontrole firmy bolo zistené spreneverenie hotovosti v sume 7.117,60 Eur formou fingovaných záložných zmlúv. Vzhľadom na dátum vydania jednotlivých dokumentov, ako aj číselné označenie nemožno tieto dokumenty od seba oddeliť. Na rozdiel od súdu prvej inštancie odvolací súd bol toho názoru, že výpovedný dôvod bol dostatočne konkretizovaný tým, v čom zamestnávateľ videl porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne, najmä to, že zakladala fingované záložné zmluvy, čo považoval za závažné porušenie pracovnej disciplíny.

3. Po vrátení veci súdu prvej inštancie na základe pokynov odvolacieho súdu súd zisťoval stav konania v trestnej veci vedenej proti žalobkyňi. Následne na návrh žalobkyne konanie prerušil do skončenia trestného konania. V priebehu konania súd niekoľkokrát dopytoval, tak okresné riaditeľstvo PZ, ako aj okresnú prokuratúru na oznámenie, či došlo k ukončeniu trestného stíhania a s akým výsledkom. Podľa oznámení, ktoré sú založené v spise sudca Okresného súdu Banská Bystrica po preskúmaní obžaloby dňa 22. 01. 2014 podľa § 241 ods. 1, písm. f/ Trestného poriadku pod č. k. 1T 98/2013 - 439 obžalobu uznesením odmietol a vrátil prokurátorovi, nakoľko boli zistené závažné procesné chyby, a to porušenie práva na obhajobu. Rovnako po preskúmaní obžaloby dospel k záveru, že v prípravnom konaní sa vyskytli závažné procesné chyby zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ktoré zásadne spochybňujú zákonnosť vykonaného prípravného konania a tým aj dôvodnosť postavenia obvinenej (žalobkyne) pred súd. Od vrátenia veci orgány činné v trestnom konaní nevykonali žiadne vyšetrovacie úkony a trestné konanie bolo prerušené. Následne OR PZ Banská Bystrica oznámilo súdu dňa 07. 05. 2018 oznámilo, že uznesením prokurátorky č. k. 2Pv 180/11/6601 - 52 zo dňa 31. 03. 2014 bolo zastavené trestné stíhanie voči obvinenej (žalobkyňi) a zároveň bolo aj prerušené trestné stíhanie. Súčasťou podania bolo i uznesenie Okresnej prokuratúry Banská Bystrica zo dňa 31. 03. 2014 č. k. 2Pv 18/11/6601 - 52, z ktorého bolo zistené, že podľa § 215 ods. 1, písm. c/ Trestného poriadku bolo zastavené trestné stíhanie obvinenej Moniky Swieczkowskej za pokračovací prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 2, písm. a/ Trestného zákona na konkrétnom skutkovom základe. Vzhľadom k tomu, že uznesenie okresnej prokuratúry nie je jednoznačné a výroková časť v časti zastavenia je duplicitná a je zrejmé, že došlo k vypadnutiu ďalších skutkov, pre ktoré mala žalobkyňa vznesené obvinenie, súd opätovne dopytoval orgány činné v trestnom konaní za účelom podania správy ohľadom trestného stíhania žalobkyne. Podaním doručeným dňa 14. 12. 2018 OR PZ, OKP jednoznačne oznámilo, že U. F. vystupuje v procesnom postavení svedka a trestné stíhanie voči nej bolo zastavené. Následne súd prvej inštancie uznesením zo dňa 18. 12. 2018 rozhodol o pokračovaní v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 15C/92/2011. Vzhľadom na rozhodnutie odvolacieho súdu, súd si pripojil a oboznámil sa s vyšetrovacím spisom, ako aj s výpoveďami jednotlivých svedkov. O oboznámení bol vyhotovený úradný záznam a tiež boli vyhotovené fotokópie zápisníc o výsluchoch. Taktiež súd vyzval žalovaného na predloženie rozpisu pracovnej doby žalobkyne u žalovaného v období od 23. 08. 2010 do 31. 01. 2011 spolu s evidenciou dochádzky. Žalovaný tento rozpis predložil na jednotlivé prevádzky spolu s evidenciou. Žalobkyňa poukázala na rozpory so zmenovkami a listinami doloženými v rámci trestného konania. Žalovaný vo svojom podaní uviedol, že žalobkyňa mala pracovať dňa 30. 10. 2010 na prevádzke ČSA 25 v Banskej Bystrici, pričom zo zmenovky za mesiac október vyplýva, že v predmetný deň nepracovala vôbec. Rovnako dňa 02. 11. 2010 mala pracovať na prevádzke v Kapitulskej ulici, Banská Bystrica, pričom zo zmenovky za mesiac november vyplýva, že pracovala na prevádzke v Banskej Bystrici, Ul. ČSA. Dňa 02. 08. 2010 mala pracovať na prevádzke v ČSA,

Banská Bystrica, avšak podľa zmenovky pracovala na prevádzke v Kapitulskej, 06. 08. a 10. 08. nie je v písomnom podaní žalovaného uvedené, že by žalobkyňa pracovala, avšak v zmenovke tieto údaje sú. Rovnako žalobkyňa poukazovala na to, že sa nezhodujú ani odpracované hodiny. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na ust. § 63 ods. 1, písm. e/, § 77 a § 252g ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého sa spravujú i pracovnoprávne vzťahy, ktoré vznikli pred 1. septembrom 2011. Otázkou posúdenia včasnosti podanej žaloby, ako aj to, či sa jedná o okamžité skončenie pracovného pomeru alebo výpoveď už súd riešil skorším rozhodnutím zo dňa 24. 01. 2013 s tým, že odvolacím súdom bolo vyslovené, že sa krajský súd stotožnil so záverom okresného súdu, že sa jedná o výpoveď z pracovného pomeru podľa ust. § 63 ods. 1, písm. e/ ZP a že zákonná lehota na dovolávanie sa neplatnosti rozviazania pracovného pomeru je zachovaná. Preto sa súd ďalej touto otázkou nezaoberal a neposudzoval ju opätovne. Krajský súd uložil súdu prvej inštancie oboznámiť sa s trestným stíhaním a posúdiť okolnosti dôvodnosti tvrdenia žalovaného o závažnom porušení pracovnej disciplíny. Súd, konajúci v predmetnej veci, si zabezpečil a oboznámil sa s vyšetrovacím spisom, z ktorého bolo zistené, že trestné stíhanie je prerušené. Čo je však podstatné pre závery tohto konania je samotný fakt, že trestné stíhanie voči žalobkyňi bolo zastavené a žalobkyňa vystupuje v pozícii svedka. V rámci oboznamovania sa s trestným spisom sa súd oboznámil aj so svedeckými výpoveďami tak vypočutých nielen spolupracovníkov, ale aj partnera žalobkyne, ako aj jednej z osôb, ktorá mala mať založené predmety fingovanou zmluvou. Ani z jednej z týchto výpovedí nevyplývalo jednoznačne, že konania, v dôsledku ktorého došlo k zakladaniu fiktívnych zmlúv a mala vzniknúť žalovanému škoda, sa dopustila práve žalobkyňa. V rámci trestného konania z uznesenia Okresnej prokuratúry v Banskej Bystrici vyplynulo, že v záujme konečného spravodlivého rozhodnutia vo veci bude potrebné zisťovať mieru zavinenia aj ostatných zúčastnených osôb s predpokladanou zmenou právnej kvalifikácie skutkov na trestný čin podvodu. Tak v rámci civilného konania, ako aj v trestnom konaní boli vypočúvané tie isté osoby, ktoré vykonávali inventarizáciu a ktoré sa vyjadrovali k správaniu žalobkyne. Žalobkyňa počas celého konania popierala skutky, ktoré jej boli kladené za vinu a popierala, že by sa dopustila závažného porušenia pracovnej disciplíny. Pri výsluchu svedkov v rámci konania boli zistené skutočnosti, ktoré v rámci činnosti žalovaného vzbudzujú pochybnosti ohľadom zakladania zmlúv. Ani jeden zo svedkov nevylúčil, že by nemohlo dôjsť k zneužitiu kódu prideleného žalobkyňi, resp. pripustili, že tieto zmluvy muži zakladať dvaja pracovníci s tým, že jeden prijíma predmety a druhý vypracováva zmluvu. Samotná žalobkyňa ozrejnila a popísala systém práce u žalovaného s tým, že pôvodne pracovala v pobočke v Banskej Bystrici na ulici ČSA. Neskôr sa striedala s kolegyňou aj na ulici Kapitulskej. Pri výkone činnosti sa zmluva so zákazníkom podpisovala pod prístupovým kódom do počítača a takto sa dalo zistiť, kto zmluvy uzatváral. Značky môžu poznať i ostatní zamestnanci v prípade, ak si ich medzi sebou povedia a C. L. pripustil, že do počítača môže tieto údaje nahadzovať aj niekto iný, než ten komu údaje patria. Rovnako pripustil takýto postup i svedok Michal Lietavec s tým, že niekto iný môže použiť skratku druhého zamestnanca. Rovnako môže byť niekto iný kto ohodnocuje predmet a iná skratka môže byť pri zmluve, ktorá sa s klientom uzatvára. Už v minulosti sa stali takéto prípady, najmä čo sa týka zakladania nezlatých predmetov zakladaných ako zlaté. Vzhľadom na takto zistené okolnosti, za ktorých sa viedla evidencia na prevádzke súd dospel opätovne k záveru, že rozviazanie pracovného pomeru so žalobkyňou je neplatné. Aj keby vychádzal z toho, že skutkové vymedzenie dôvodov výpovede je platné a nemožno oddeliť výpoveď od dokumentu č. 21/Ž/2011, ktorým bola žalobkyňa upozornená na hrubé porušenie pracovnej disciplíny, nebolo v priebehu konania preukázané jednoznačne, že sa žalobkyňa takéhoto konania dopustila. Súd prvej inštancie poukázal i na výsledky trestného konania, kde doposiaľ nebolo rozhodnuté ohľadom podozrenia zo spáchania prečinu sprenevery s tým, že v záveroch rozhodnutia Okresnej prokuratúry Banská Bystrica, ktorým bolo zastavené trestné stíhanie voči žalobkyňi jednoznačne vyplýva, že vo veci bude potrebné zisťovať mieru zavinenia aj ostatných zúčastnených osôb s predpokladanou zmenou právnej kvalifikácie skutkov na trestný čin podvodu. S poukazom na takto zistené skutočnosti súd dospel k záveru, že žalobou uplatňovaný prvý z nárokov, a to vyslovenie neplatnosti rozviazania pracovného pomeru so žalobkyňou žalovaným je neplatné. V závere súd vyslovil, že o druhej časti nároku bude rozhodovať po právoplatnosti rozhodnutia ohľadom neplatnosti rozviazania pracovného pomeru.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, a to z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Žalovaný má za to, že súd prvej inštancie nevyhodnotil dôkazy získané v priebehu konania správne, čo malo za následok nesprávne skutkové závery, ktoré viedli k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Napadnuté rozhodnutie je zmatečné, nepreskúmateľné, čím porušuje právo žalovaného na spravodlivý súdny proces. Žalovaný zastáva názor, v zmysle ktorého bolo v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané, že sa žalobkyňa dopustila konania, pre ktoré s ňou žalovaný rozviazal pracovný pomer, žaloba v tejto

veci nie je dôvodná a napriek tomu jej súd prvej inštancie rozsudkom vyhovel. Súd prvej inštancie na viacerých miestach odôvodnenia napadnutého rozhodnutia poukazuje na výsledky trestného stíhania vedeného proti žalobkyni, ktoré vzal pri rozhodovaní veci do úvahy. Súd prvej inštancie sa oboznámil s vyšetrovacím spisom, ako aj s výpoveďami jednotlivých svedkov. Vzhľadom k tomu, že bral do úvahy i výsledky trestného stíhania proti žalobkyni, má žalovaný za to, že základom pre správne posúdenie a rozhodnutie veci je dôsledné odlíšenie základov vzniku trestnoprávnej zodpovednosti vo vzťahu ku konkrétnej skutkovej podstate trestného činu a zodpovednosti z porušenia pracovných predpisov. Inak sa skúma vznik trestnoprávnej zodpovednosti a inak vznik zodpovednosti pracovnoprávnej. Jednou zo zásad, ktorá sa uplatňuje pri trestnom stíhaní, je zásada „in dubio pro reo“ ako súčasť prezumpcie neviny, pričom, ak sú v niektorých otázkach vo vzťahu k preukazovaniu viny pochybnosti, ktoré nemožno odstrániť, tieto pochybnosti sa vykladajú v prospech obvineného. Z výroku uznesenia Okresnej prokuratúry Banská Bystrica sp. zn. 2Pv/180/11/6601-52 zo dňa 31. 03. 2016 vyplýva, že trestné stíhanie bolo voči žalobkyni zastavené len pre 6 skutkov, ktorých sa mala dopustiť na prevádzke v Banskej Bystrici, Kapitulská 5; v ostatných prípadoch bolo trestné stíhanie prerušené a do dnešného dňa nebolo právoplatne rozhodnuté o pokračovaní. Z predmetného uznesenia je zároveň zrejmé, že v konaní bude potrebné zisťovať mieru zavinenia aj ostatných zúčastnených osôb s predpokladanou zmenou právnej kvalifikácie skutkov na trestný čin podvodu. Súd prvého stupňa nepoukázal na žiadne ďalšie iné rozhodnutie OČTK alebo súdu, z ktorého by jednoznačne vyplynulo, že voči žalobkyni bolo zastavené trestné stíhanie aj v ďalších skutkoch. Súd prvej inštancie sa odvoláva len na správu ORPZ, OKP, ktorá bola súdu prvej inštancie doručená 14. 12. 2018, v zmysle ktorej vystupuje žalobkyňa v procesnom postavení svedka a trestné stíhanie bolo voči nej zastavené. V prvom rade je nutné uviesť, že správa nie je rozhodnutím v trestnom konaní, pričom z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nie je nepochybné, či sa táto správa vzťahuje na všetky skutky, pre ktoré bolo vedené trestné stíhanie, alebo na 6 skutkov, pre ktoré už bolo voči žalobkyni zastavené trestné stíhanie skôr. V dôsledku uvedeného považuje žalovaný napadnuté rozhodnutie za predčasné a v dôsledku toho aj za zmätočné a nepreskúmateľné. Skutočnosť, že v rámci trestného stíhania doposiaľ nebolo posúdené konanie žalobkyne ako konanie, ktoré by napĺňalo znaky skutkovej podstaty určitého trestného činu, neznamená, že sa nedopustila hrubého porušenia pracovnej disciplíny v zmysle pracovnoprávnych predpisov, ako aj interných predpisov žalovaného; v konaní bol preukázaný opak, t. j. žalobkyňa sa závažného porušenia pracovných predpisov dopustila a svoj skutok aj priznala, v dôsledku čoho je výpoveď daná žalovaným žalobkyni dôvodná a opodstatnená. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa súd prvej inštancie odvoláva aj na výpovede svedkov, ktorí boli v vypočutí v rámci trestného stíhania, poukazuje na výsluch W. M. ako jednej z osôb, ktorá mala zakladať nezlaté predmety a ktorá si žalobkyňu nepamätala. Žalovaný zdôraznil, že W. M. bola len jednou z osôb, ktoré nezlaté predmety zakladali a skutočnosť, že si žalobkyňu nepamätala, nemôže dokazovať, že sa žalobkyňa konania nedopustila. Z odôvodnenia rozhodnutia nie je zrejmé, z akého dôvodu poukázal súd prvej inštancie len na výpoveď pani M. a či boli súčasťou vyšetrovacieho spisu aj výpovede ďalších osôb, ktoré nezlaté predmety zakladali a ak áno, z akého dôvodu na ne súd prvej inštancie nepoukázal. Súd prvej inštancie poukázal i na výpovede U. T., X. Z., U. I., V. I., P. D., ktoré, hoci označili žalobkyňu za milú, nevedeli sa ku okolnostiam sprenevery vyjadriť, prípadne ju nezaregistrovali. Z výpovedí týchto svedkov jednoznačne plynie len to, že sa svedkovia ku konaniu žalobkyne vyjadriť nevedeli. V súvislosti s týmito výpoveďami súd prvej inštancie prichádza k zavádzajúcemu záveru, že z výpovedí v trestnom konaní nevyplývalo jednoznačne, že konania, v dôsledku ktorého došlo k zakladaniu fiktívnych zmlúv, sa dopustila žalobkyňa. Žalovaný má za to, že ak sa vypočuté osoby nevedia ku konaniu tretej osoby vyjadriť, nemožno z týchto výpovedí dôjsť k záveru o tom, že sa tretia osoba dotknutého konania dopustila alebo nie. Správne hodnotenie predmetných výpovedí pre potreby civilného konania by bolo, že svedkovia sa ku konaniu žalobkyne vyjadriť nevedeli. Žalovaný poukázal na to, že hoci výpovede svedkov získané v rámci trestného konania možno použiť v tomto konaní, je potrebné tieto hodnotiť podľa potrieb dokazovania v civilnom sporovom konaní, akcentujúc to, že súd prvej inštancie mal k dispozícii nielen rozhodnutia súdu, ale aj zápisnice z výsluchov, t. j. v jeho možnostiach bolo vyhodnotiť dôkazy získané z týchto dôkazných prostriedkov v súlade so zásadami vyhodnocovania dôkazov v civilnom konaní. Súd prvej inštancie to však neurobil, ale len bez všetkého prevzal závery orgánov činných v trestnom konaní, ktoré však porušenie pracovnoprávnych povinností žalobkyne neskúmali. Na tomto mieste žalovaný zdôraznil, že súd v civilnom sporovom konaní je viazaný len rozhodnutím o tom, že ku spáchaniu trestného činu došlo a tým, kto ho spáchal. Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal i na to, že ani jeden zo svedkov nevyhlásil, že by nemohlo dôjsť k zneužitiu kódu prideleného žalobkyni, na základe čoho dospel k záveru, že v konaní nebolo jednoznačne preukázané, že sa žalobkyňa konania dopustila. Tento záver súdu prvej inštancie žalovaný považuje za nesprávny. Len to, že zamestnanci môžu medzi sebou

poznať pridelené kódy, neznamená, že zakladajú fiktívne zmluvy pod značkou iného zamestnanca; to, že zamestnanci mohli poznať kód žalobkyne neznamená, že sa konania nedopustila žalobkyňa. V konaní sa žiadnym spôsobom nedokázalo to, že by iný pracovník poznal kódy žalobkyne a ani to, že by ich použil. Hoci žalobkyňa v konaní popierala, že fiktívne zmluvy uzatvárala, nepreukázala a ani netvrdila, že by ich mala uzatvárať iná konkrétna osoba. Takisto ani ona sama netvrdila, že by niekomu povedala svoj kód. Žalovaný do konania predložil záložné zmluvy, ktorými boli zakladané nezlaté predmety a ktoré uzatvárala žalobkyňa. V konaní vypovedali svedkovia, z ktorých výpovedí bolo zrejmé, že sa žalobkyňa fakticky ku skutkom, na základe ktorých s ňou žalovaný ukončil pracovný pomer, dopustila. Rovnako tak priznanie žalobkyne k vytýkanému konaniu potvrdzuje aj ďalší listinný dôkaz, a to výpoveď U. G., ktorý bol ako svedok vypočutý v trestnom konaní. Žalobkyňa v konaní neprodukovala žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval jej tvrdenia a ktorý by jednoznačne nepochybne vyvrátil dôkazy v konaní produkované žalovaným. Žalovaný v konaní preukázal, že dôvody, pre ktoré sa rozhodol ukončiť pracovný pomer so žalobkyňou boli dané. Svoje tvrdenia žalovaný v konaní riadne preukázal, uniesol dôkazné bremeno, čo malo viesť pri správnom hodnotení skutkových tvrdení a ich správnom právnom posúdení ku strane sporu na strane žalobkyne a zamietnutiu žaloby. Vzhľadom na to má žalovaný za to, že súd prvej inštancie svojím postupom, ako aj napadnutým rozhodnutím naplnil dôvody odvolania podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, a preto žalovaný navrhol, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Zvolen zo dňa 28. 02. 2019 zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne.

5. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Uviedla, že žalovaný považuje napadnuté rozhodnutie za vecne nesprávne z dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, je možné konštatovať, že vo svojom odvolaní sa zaoberá hlavne poukázaním na rozdielnosť trestnoprávnej a pracovnoprávnej zodpovednosti a konštatovaním, že skutočnosť, že kód žalobkyne ostatní zamestnanci poznali, resp. mohli poznať, ešte neznamená, že konania sa nedopustila žalobkyňa. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalovaný od začiatku tvrdí, že žalobkyňa hrubo porušila pracovnú disciplínu, preto bol výpovedný dôvod vymedzený ustanovením § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, a taktiež mal za to, že sa dopustila sprenevery a v tejto súvislosti sám poukazoval aj na trestné konanie, ktoré sa paralelne vedie s civilným konaním. Trestné konanie je v danej súvislosti naozaj dôležité v tom smere, že bez ohľadu na rešpektovanie trestnoprávnej zásady in dubio pro reo, pokiaľ by bolo preukázané, že sa žalobkyňa dopustila vedomého uzatvárania fiktívnych zmlúv tak, ako to tvrdí žalovaný, nepochybne by naplnila všetky obligatórny znaky skutkovej trestného činu sprenevery podľa Trestného zákona. Aj preto na danú skutočnosť poukázal aj odvolací súd a uložil súdu prvej inštancie sa danou vecou detailne zaoberať. V danej súvislosti je potrebné akcentovať tú skutočnosť, že trestné stíhanie žalobkyne ako obvinenej bolo v plnom rozsahu právoplatne zastavené v zmysle § 215 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku z dôvodu, že vyšetrovaním bolo preukázané, že je nepochybné, že skutok nespáchala obvinená. Teda nie z dôvodu rešpektovania akýchkoľvek pochybností v prospech obvinenej. Uvedená skutočnosť jednoznačne vyplýva zo svedeckých výpovedí nielen kolegyne žalobkyne, ale aj z výpovedí jej nadriadených. Relevantný k prejednávanej veci je taktiež fakt potvrdený vykonanými dôkazmi, že niekto iný môže použiť skratku svojho kolegu. Taktiež sa môže stať, že jedna osoba ohodnocuje predmet a skratka inej osoby môže byť na zmluve, ktorá sa s klientom uzatvára. Takéto prípady sa stávali viackrát i v minulosti. Za danej situácie, keby žalobkyňa mala skutočný záujem na uzatváraní fiktívnych zmlúv, bolo by logickejšie uzatvoriť ju na iný kód, resp. značku. Taktiež žalobkyňa poukázala i na rozpornosť v evidenciách, z ktorých vyplýva, že príslušné dni vôbec nebola prítomná na prevádzkach, kde mala uzatvárať fiktívne zmluvy, pričom žalovaný poskytol súdu už vedomé upravené evidencie. Vychádzajúc z uvedeného je zrejmé, že žalovaný neuniesol dôkazné bremeno ohľadom skutočností, že bol daný dôvod na výpoveď žalobkyne v zmysle ust. § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce, z ktorého dôvodu žalobkyňa navrhla, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Zvolen zo dňa 28. 02. 2019 ako vecne správny potvrdil.

6. K vyjadreniu žalobkyne sa podaním zo dňa 09. 07. 2019 vyjadril žalovaný. Uviedol, že žalobkyňa uvádza, že žalovaný sa v odvolaní zaoberá hlavne poukazovaním na rozdielnosť trestnoprávnej a pracovnoprávnej zodpovedností, k čomu žalovaný dodáva, že práve rozdiel vo vzniku trestnoprávnej a pracovnoprávnej zodpovedností je jedným z faktorov, ktoré sú pre spravodlivé rozhodnutie tejto veci kľúčové. Žalovaný je toho názoru, že hoci bolo trestné stíhanie voči žalobkyne zastavené, neznamená, že sa nedopustila porušenia pracovnej disciplíny. Pre posúdenie pracovnoprávnej zodpovednosti žalobkyne nie je rozhodujúci prípadne záväzný záver OČTK, v zmysle ktorého je nepochybné, že sa žalobkyňa svojím konaním nedopustila skutku, t. j. nenaplnila skutkovú podstatu trestného činu; v tomto konaní sa posudzuje, či svojím konaním porušila pracovnú disciplínu a nie či spáchala trestný čin. Z

dôvodu existencie rozhodnutia v trestnom konaní nemožno opomíňať dôkazy získané v civilnom konaní, pričom v tomto prípade svedčia o pochybení žalobkyne a existencii dôvodov na ukončenie pracovného pomeru so žalobkyňou. Žalobca ďalej poukázal na to, že pre konanie v tejto veci je relevantný i fakt, že niekto iný môže použiť kód značku svojho kolegu. Žalovaný zdôraznil, že aj pokiaľ by mohli iní kolegovia poznať značku žalobkyne, toto neznačí, že sa iní kolegovia uzatvárania fiktívnych zmlúv aj dopustili, resp. že sa takého konania nedopustila žalobkyňa. V konaní pred súdom prvej inštancie sa nepreukázalo, že by iný pracovník záložne poznal kód žalobkyne, žalobkyňa sa v konaní nepodaril preukázať, že zmluvy neuzatvorila. Vo vzťahu k rozpornosti v evidencii žalovaný uvádza, že zamestnanci sú nezriedka podľa aktuálnej potreby posielaní z jednej prevádzky do druhej, a to aj počas pracovnej doby, t. j. nachádzajú sa na inej prevádzke, ako by sa mali, v dôsledku čoho potom môže dôjsť aj k duplicitným zápisom v evidencii. Žalovaný ale zdôraznil, že vo väčšine prípadov, pri ktorých došlo k uzatvoreniu fiktívnych zmlúv, bola žalobkyňa na prevádzkach sama, bez prítomnosti iného zamestnanca, ktorý by mohol zmluvy uzatvoriť. Žalovaný tak navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobkyne zamietne.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), preskúmal vec v medziach daných ust. § 379 a § 380 CSP bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario napadnutý čiastočný rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

8. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. V dôsledku odvolania podaného žalovaným po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil a možno konštatovať, že odôvodnenie spĺňa náležitosti vyžadované ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Pokiaľ ide o rozsah a dôvody odvolania, odvolací súd konštatuje, že po preskúmaní veci považuje odvolanie žalovaného za nedôvodné. Odvolací súd sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie vysloveným v napadnutom rozhodnutí vo veci samej, ako aj s jeho dôvodmi stotožňuje, na tieto v podrobnostiach odkazuje a konštatuje ich správnosť. Preskúmaním veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

11. Nad rámec uvedeného a s poukazom na odvolacie námietky žalovaného, odvolací súd konštatuje, že žalobkyňa sa v prejednávanej veci domáhala rozhodnutia, že výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny zo dňa 01. 02. 2011 je neplatná, pričom dôvod vo výpovedi uvedený výpovedný dôvod žalobkyňa považovala za nepravdivý. Súd prvej inštancie sa v zmysle usmernení odvolacieho súdu obsiahnutých v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení krajského súdu, zaoberal výpoveďou z pracovného pomeru zo dňa 01. 02. 2011 i v spojení a v kontexte s dokumentom nazvaným ako „Hrubé porušenie pracovnej disciplíny“ datovaným dňom 01. 02. 2011, v evidencii žalovaného vedeným pod číslom 21/Ž/2011. Zo samotnej Výpovede z pracovného pomeru zo dňa 01. 02. 2011 vyplýva, že zamestnávateľ uviedol, že podľa § 63 ods. 1 písm. e/ ZP dáva žalobkyňu výpoveď z dôvodu porušenia pracovnej disciplíny, na čo bola žalobkyňa ako zamestnankyňa upozomená. Vo výpovedi je skutkový základ výpovedného dôvodu uvedený nasledovne: „Pri kontrole firmy bolo zistené, že ste spreneverila hotovosť v sume 7.117,60 Eur formou fingovaných záložných zmlúv“. Záverom je uvedené, že pracovný pomer zamestnávateľ ukončuje ku dňu 01. 02. 2011.

12. V dokumente evidovanom u žalovaného pod č. 21/Ž/2011 z 01. 02. 2011 označeného ako „Hrubé porušenie pracovnej disciplíny“ sa uvádza že dňa 01. 02. 2011 pri kontrole vedením firmy bolo zistené, že žalobkyňa spreneverila finančnú hotovosť vo výške 7.117,60 Eur, a to zakladaním nezlatých predmetov formou fiktívnych záložných zmlúv. Týmto porušila Zákonník práce, § 178 ods. 1 a § 179, ako aj všeobecné nariadenia vedenia firmy. Uvedené konanie považuje zamestnávateľ za hrubé porušenie pracovnej disciplíny.

13. Odvolací súd predovšetkým všeobecne poukazuje na to, že na rozdiel od dohody o skončení pracovného pomeru výpoveď je jednostranný právny úkon, ktorý nadobúda právne účinky doručením druhému účastníkovi pracovnoprávneho vzťahu bez ohľadu na jeho vôľu. Právne účinky doručenia výpovede nastanú i vtedy, ak ju napríklad zamestnanec odmietne prijať. Ak účastník v súdnom spore namieta, že výpoveď nebola doručená, je povinnosťou druhého účastníka preukázať, že k platnému doručeniu výpovede došlo. Doručenie výpovede v súdnej veci spornou okolnosťou medzi sporovými stranami nebolo.

14. Zamestnávateľ môže výpoveďou skončiť pracovný pomer len z dôvodov taxatívne uvedených v zákonníku práce. Iný než v zákonníku práce uvedený dôvod použiť nemožno. Výpovedný dôvod, ktorý uplatňuje zamestnávateľ treba uviesť tak, aby bolo zrejmé aký je skutočný dôvod výpovede. Nedostatočná konkretizácia výpovedného dôvodu môže ovplyvniť aj platnosť výpovede z dôvodu neurčitosti. Zákonník práce stanovuje nielen povinnosť zamestnávateľa výpovedný dôvod skutkovo vymedziť, ale súčasne zakotvuje aj požiadavku na spôsob tohto vymedzenia. Zamestnávateľ je povinný výpovedný dôvod vymedziť skutkovo tak, aby nebol zameniteľný s iným výpovedným dôvodom. Výpovedný dôvod je skutkovo vymedzený vo výpovedi nezameniteľným spôsobom iba vtedy, ak sú vo výpovedi skutkové okolnosti výpovedného dôvodu uvedené tak, že vo svojom súhrne tvoria skutok nezameniteľný s inými skutkami. Skutkovo vymedzený výpovedný dôvod je dôvod v ktorom sú uvedené okolnosti, ktoré ako celok možno subsumovať pod niektorú zo skutkových podstát podľa ust. § 63 ods. 1 ZP.

15. Výpovedný dôvod sa musí v písomnej výpovedi uviesť tak, aby bolo zrejmé aké sú skutočné dôvody, ktoré vedú druhého účastníka k tomu, čo chcel účastník prejsť t.j. ktorý zákonný výpovedný dôvod uplatňuje, a aby sa zabezpečilo, že uplatnený výpovedný dôvod sa nebude môcť dodatočne meniť. Preto je potrebné, aby sa výpovedný dôvod určitým spôsobom konkretizoval uvedením skutočností v ktorých účastník vidí realizáciu zákonného dôvodu výpovede tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti z ktorého dôvodu sa výpoveď dáva. Konkretizácia výpovedného dôvodu z tohto hľadiska je rôzna podľa charakteru toho ktorého výpovedného dôvodu. V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd i na rozhodnutie NS ČR 21Cdo/1524/1998 v ktorom bolo konštatované, že "pri posúdení z ktorého z výpovedných dôvodov zamestnávateľ dal výpoveď z pracovného pomeru súd vychádza zo skutkového vylíčení použitého výpovedného dôvodu. Okolnosť, či popríklad ako zamestnávateľ tento dôvod právne kvalifikoval, nie je sama o sebe významná".

16. Rovnako z rozsudku NS SR sp. zn. 1MCdo/2/2008 zo dňa 28.07. 2008 vyplýva, že „vo výpovedi z pracovného pomeru je potrebné nielen citáciou právneho predpisu ale aj skutkovou konkretizovať (vymedziť) výpovedný dôvod tak, aby nebol zameniteľný, inak je výpoveď podľa § 61 ods. 2 ZP neplatná. Dôvod výpovede z pracovného pomeru je skutkovo vymedzený nezameniteľným spôsobom vtedy, ak sú vo výpovedi okolnosti výpovedného dôvodu uvedené tak, že opísaný skutok je nezameniteľný z inými skutkami. Je treba mať tiež na pamäti že súd právnu kvalifikáciu (citáciou právneho predpisu), ktorú účastník vo výpovedi uvedie, nie je viazaný. Dôvod výpovede podľa § 63 ods. 1 ZP je nutné uviesť nielen tak, aby bolo zrejmé, ktorý z dôvodov uvedených v § 63 ods. 1 ZP bol uplatnený, ale súčasne takým spôsobom aby bolo nepochybné v čom (skutkovo) spočíva. Bez tejto konkretizácie použitého výpovedného dôvodu zo skutkovej stránky nie je zabezpečené, že nevzniknú pochybnosti o tom, z akého dôvodu bol so zamestnancom pracovný pomer skončený a že výpovedný dôvod nebude možné dodatočne meniť dopĺňaním skutkových údajov, ktoré výpoveď neobsahuje. Skutočnosti, ktoré boli dôvodom výpovede pritom nie je potrebné rozvádzať do všetkých podrobností detailov, lebo pre neurčitost alebo nezrozumiteľnosť prejavu vôle je výpoveď z pracovného pomeru neplatná len vtedy, keď by sa nedalo ani výkladom prejavom vôle ustáliť prečo bola daná zamestnancovi výpoveď.

17. Z uvedeného zákonného ustanovenia i z citovanej príslušnej judikatúry vyplýva, že výpovedný dôvod je vo výpovedi nutné a nevyhnutné skutkovo konkretizovať a vymedziť tak, aby bol opísaný skutok nezameniteľný s inými skutkami a to takým spôsobom, aby bolo nepochybné v čom výpovedný dôvod skutkovo spočíva. Vyžaduje sa teda konkretizácia použitého výpovedného dôvodu i zo skutkovej stránky.

18. V súdnej veci je výpovedný dôvod označený zamestnávateľom za daný podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce skutkovo uvedený tak, že : „ pri kontrole firmy bolo zistené, že ste spreneverili hotovosť v sume 7.117,60 Eur formou fingovaných záložných zmlúv“. Žalobkyňa v konaní od počiatku popierala

danosť a pravdivosť uplatneného výpovedného dôvodu. Odvolací súd konštatuje, že z výpovedného dôvodu tak ako bol špecifikovaný zamestnávateľom (a ako bol uvedený vyššie) je zrejma istá konštatácia zamestnávateľa o tom, že žalobkyňa, ako zamestnankyňa, sa dopustila sprenevery finančných prostriedkov v sume 7.117,60 Eur formou zakladania „fingovaných“ záložných zmlúv. Z uvedeného vymedzenia skutkového stavu však nemožno konštatovať, že uvedené, žalobkyňa za vinu kladené konanie by nemohlo byť zameniteľné s iným skutkom, nakoľko do uvedeného, zamestnávateľom nastoleného skutkového rámca možno dodatočne uviesť, či doplniť akékoľvek konanie žalobkyne, ako zamestnankyne s možnosťou uvedenia akéhokoľvek času, miesta a spôsobu realizácie skutku. Z skutkového vymedzenia výpovedného dôvodu nie je zrejme, akým spôsobom a akým konaním sa žalobkyňa mala dopustiť sprenevery formou uzatvárania bližšie nešpecifikovaných záložných zmlúv, v akých jednotlivých sumách, resp. čiastkach; nie je zrejme, v akom čase sa daného konania mala dopustiť, na akom mieste - v ktorej prevádzke zamestnávateľa, či ktoré záložné zmluvy považuje zamestnávateľ za „fingované“ a akým spôsobom zamestnávateľ dospel práve k sume 7.117,60 Eur.

19. Odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že dôvod výpovede je nutné vo výpovedi skutkovo vymedziť tak, aby ho nebolo možné zameniť s iným dôvodom, inak je výpoveď neplatná, pričom tento nemožno dodatočne meniť. K splneniu hmotno-právnej podmienky platnej výpovede z pracovného pomeru je tak potrebné, aby výpovedný dôvod bol určitým spôsobom konkretizovaný uvedením skutočností, v ktorých zamestnávateľ vidí naplnenie zákonného dôvodu tak, aby nemohli vzniknúť pochybnosti z ktorého dôvodu rozvážuje so zamestnancom pracovný pomer. Zákonník práce ustanovuje nielen povinnosť zamestnávateľa výpovedný dôvod skutkovo vymedziť, ale súčasne zakotvuje aj požiadavku na spôsob tohto vymedzenia. Je povinný výpovedný dôvod vymedziť skutkovo tak, aby nebol zameniteľný s iným výpovedným dôvodom. Skutočnosti, ktoré sú dôvodom pre výpoveď z pracovného pomeru je potrebné uviesť tak, aby boli určité a zrozumiteľné; nedostatok týchto náležitostí má za následok neplatnosť výpovede z pracovného pomeru (viď uznesenie NS SR z 13.10.2009 sp. zn. 5MCdo/17/2008). K tomu, aby bolo možné v konkrétnom prípade posúdiť, či výpoveď z pracovného pomeru je platným právnym úkonom je treba zistiť, či nastali také skutočnosti, ktoré právna norma predpokladá ako dôvod k tomuto rozviazaniu pracovného pomeru. Vymedzenie skutkového dôvodu vo výpovedi zároveň musí zodpovedať skutočnosti.

20. Práve vzhľadom na odstránenie pochybností o tom, či výpovedný dôvod skutkovo vymedzený zamestnávateľom zodpovedá skutočnosti, súd prvej inštancie konajúci v civilnom konaní o neplatnosť výpovede, zisťoval výsledky vedeného trestného konania proti žalobkyne ako obvinenej z trestného činu sprenevery, v ktorom trestnom konaní však bolo konanie žalobkyne, ako obvinenej, skutkovo vymedzené dátumom, miestom, časom a spôsobom konania žalobkyne v konkrétnych pobočkách žalovaného, ako jej zamestnávateľa. Konanie žalobkyne, ako obvinenej bolo pre účely trestného konania opisným spôsobom obsiahnuté v niekoľkých skutkových vetách. V samotnej výpovedi doručenej zamestnávateľom žalobkyňa však takéto skutkové vymedzenie konania žalobkyne - určené miestom, dátumom, časom a spôsobom konania žalobkyne - absentuje, pričom sa vo výpovedi len jednoznačne konštatuje, že sa žalobkyňa dopustila sprenevery hotovosti v sume 7.117,60 Eur. Preto pre spoľahlivý záver, či výpovedný dôvod podľa § 63 ods. 1 písm. e/ Zákonníka práce bol daný, či je pravdivý a či zodpovedá skutočnosti, súd prvej inštancie i osobitne od vedeného trestného konania, sám vykonal dokazovanie a to jednak výsluchom svedkov a jednak vlastným vyhodnocovaním výpovedí svedkov učiných v trestnom konaní. Je tak možné konštatovať, že civilný súd sám vykonal dokazovanie pre ustálenie otázky danosti (existencie) výpovedného dôvodu v civilnom konaní a dôkazy vykonané v predmetnom konaní vyhodnotil jednotlivo a tiež vo vzájomných súvislostiach, pričom vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že nebolo preukázané, že zamestnávateľom uvedený výpovedný dôvod zodpovedá skutočnosti. Vykonaným dokazovaním v civilnom konaní nebolo preukázané, že by žalobkyňa spreneverila finančné prostriedky zamestnávateľa, nebolo preukázané, že by žalobkyňa konala spôsobom, pre ktorý s ňou zamestnávateľ ukončil pracovný pomer výpoveďou. Pokiaľ ani vo vedenom trestnom konaní nebolo jednoznačne ustálené, že sa žalobkyňa dopustila sprenevery (spôsobením škody v konkrétnej výške) a túto skutočnosť sa nepodarilo spoľahlivo a jednoznačne preukázať ani v civilnom konaní, nemožno konštatovať, že výpovedný dôvod uvedený zamestnávateľom vo výpovedi zodpovedá skutočnosti. Taktiež tento nie je vo výpovedi vymedzený skutkovo jednoznačne a nezameniteľne, keď zo samotnej výpovede nie je ani zrejme, kde, v ktorej prevádzke zamestnávateľa a v akom období sa žalobkyňa mala dopustiť konania hrubo porušujúceho pracovnú disciplínu. Je pritom nutné, aby výpoveď z pracovného pomeru ako osobitný právny úkon samostatne spĺňala všetky náležitosti vyžadované zákonom bez potreby dopĺňania rozhodujúcich či podstatných skutočností

z iného (napr. trestného) konania. S poukazom na uvedené dôvody súd prvej inštancie správne kvalifikoval výpoveď danú žalobkyni ako neplatnú z dôvodu, že zamestnávateľom vymedzený výpovedný dôvod nezodpovedá skutočnosti. Odvolací súd preto odvolaním napadnutý čiastočný rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

21. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd rozhodoval o odvolaní proti čiastočnému rozsudku súdu prvej inštancie, kedy o trovách konania nemal dôvod rozhodovať ani súd prvej inštancie, ani súd odvolací, keďže konanie v predmetnej veci nie je skončené z dôvodu i ďalších uplatňovaných nárokov, odvolací súd o trovách konania nerozhodoval.

22. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).